

El llegat de la PAWN Gang

written by Xavi Baulas | 19 de juliol de 2021

Mood, random, spoiler, flow, feedback, healthy, team, fake, fail, hater, like, background, input, outfit, casual, afterwork, shot, break, cool, top, sunset, crush, chill..., i ara s'hi afegeix *bro* (de *brother*), especialment en l'argot masculí juvenil.

Es pot afirmar que tant els castellanoparlants com els catalanoparlants no paren de recórrer a paraules en anglès per comunicar-se en català o en castellà en el seu dia a dia, sobretot en les converses més col·loquials, tot i que també alguns oradors en registres formals i acadèmics s'afegeixen a aquesta tendència. Així i tot, aquí només se'n recullen una petita part, i en el cas dels catalanoparlants, els manlleus no només són de l'anglès, sinó que l'ús de mots castellans encara és més accentuat, especialment entre els joves. Destaca, per exemple, entre els joves catalans, l'ús *ad infinitum* de paraules en castellà acabades amb -eo: *copeo*, *playeo*, *perreo*, etcètera, molt relacionades amb el registre col·loquial i festiu, provinents de l'argot juvenil castellanoparlant.

El que es transmet, doncs, és que per a molts joves el català per si sol és insuficient per molar i per construir una identitat que s'allunyi dels seus pares i de l'escola, o perquè pugui resultar estimulante en una conferència entre professionals o acadèmics. Dit d'una altra manera, molts catalanoparlants tenen la sensació que per parlar en un argot amb el qual sentir-se col·loquials i socialment acceptats necessiten incorporar un mot castellà a cada frase o fer ús de paraules angleses constantment. Cada vegada són més els catalanoparlants que es volen sentir agressius (verbalment, estèticament) i antinormatius, però que també es volen sentir moderns, que pugen al carro de les tendències en moda, tecnologia, món empresarial i viatges. També volen creure que

les seves festes estan a l'altura de les millors discoteques i campus nord-americans que veuen a les xarxes socials, sèries i pel·lícules. I tot això té efectes en la manera de parlar. És a dir, el desig d'adoptar un estil de vida o identitat individual i col·lectiva que promouen principalment persones i empreses estrangeres té un preu en el comportament lingüístic.

Per aquest motiu, la irrupció de grups musicals catalans com la PAWN Gang pot ser un detonant. Aquesta banda de música trap destaca per ser un grup format per catalanoparlants joves que no té res a veure amb el panorama català musical en general. Són el primer grup que encarna l'hedonisme, l'agressivitat i l'arrogància més autèntics i que canta en català. Més enllà de la qualitat estrictament musical de les seves cançons, sobresurten perquè a diferència de Manel, Amics de les Arts, Txarango, Oques Grasses, Doctor Prats, Búhos, etcètera, han aportat un argot nou en català, cosa que cap d'aquests grups abans ha fet. Tan important com això o més, és que mostren una altra manera de ser català pel que fa a la identitat social.

Així doncs, aquest nou argot s'allunya totalment de la norma i s'associa a un estereotip de català fins ara poc present en l'imaginari col·lectiu català. I això és fonamental perquè el català com a llengua perdi la connotació de rigidesa que se li associa. Tot i que ells també utilitzen castellanismes i manlleus de l'anglès en les seves cançons, aporten un repertori de paraules en català que sona espontani, que és propi de persones que no volen ser políticament correctes, que rebutgen qualsevol autoritat i que busquen plaers intensos. Cal doncs que els catalans recuperin l'imaginari col·lectiu en català ampliant el ventall tant de referents com de vocabulari. I una societat amb un imaginari col·lectiu potent, com ho són la majoria de les que disposen d'un estat propi i d'una llengua amb molts parlants, hauria de tenir l'opció de poder triar com a referent amb el qual identificar-se un hedonista irreverent que se'n riu de tot.

Fins ara, per a molts catalans joves era impossible trobar en

l'imaginari col·lectiu català un referent catalanoparlant i que s'allunyés de l'estereotip de persona "formal" i "ben educada". Així ho expressa la sociolingüista Marina Massaguer, i fins i tot afirma que, segons la recerca que s'ha fet en aquest àmbit, l'ús exclusiu del castellà a Catalunya s'ha associat fins ara a una determinada expressió de masculinitat, relacionada amb uns gustos estètics i musicals concrets. Així doncs, molts joves catalans que no volen percebre's sempre com a "bons nens", sinó com a transgressors de la norma, veuen més fàcil trobar aquests referents en els mitjans de comunicació i plataformes que constitueixen l'imaginari col·lectiu espanyol, i consegüentment perceben el català com a inadequat per a aquests contextos.

Per aquest motiu és necessari poder comptar per al bé del català i per a l'imaginari col·lectiu dels catalans, amb referents catalanoparlants que s'enfotin de l'autoritat, que facin comentaris d'humor negre, que no amaguin el seu hedonisme i sobretot que es permetin ser maleducats verbalment, que diguin paraulotes i renecs. Que els joves puguin sentir que trien amb entusiasme dir *nai* (*noi* en l'argot de la PAWN Gang per imitació dels gitanos catalans) abans que *bro*. Altres figures de la música urbana actual en català, com la BadGyal quan cantava en català o 31 FAM, han normalitzat aquesta paraula encunyada per la PAWN Gang en les seves cançons.